

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **P. b. z.**, zastoupeného JUDr. Josefem Skácelem, advokátem se sídlem Londýnská 55, Praha 2, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, Joštova 8, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. 7. 2002, č. j. 2R 17/02-Hr**,**

takto:

I. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 3. 2002, č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl **se ruší** pro nezákonnost a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 7. 2002, č. j. 2 R 17/02- Hr **se ruší** pro nezákonnost a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Skácela, advokáta, se sídlem Praha 2, Londýnská 55, na nákladech řízení částku 5 343,50 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci dne 9. 10. 2002 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 7. 2002 č. j. 2R 17/02-Hr Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad podaný žalobcem a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2002 č.j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce 1) jako zadavatel veřejné zakázky „Stavební připravenost pro montáž OK a zastřešení expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T.“ porušil ustanovení § 2g odst. 1, § 49 odst. 4 v návaznosti na § 6 odst.3, § 64b v návaznosti na § 2c

odst. 2 písm. c) a § 2 písm. j) zákona č. 1999/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon) 2) jako zadavatel veřejné zakázky „ Stavební část stavby expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T., dokončení “ porušil § 64b v návaznosti na § 2 písm. f) a § 2 písm. j) zákona o zadávání veřejných zakázek, 3) jako zadavatel veřejné zakázky „Realizační dokumentace stavby expozičního skleníku F. M. a výkon autorského dozoru v areálu PBZ v P. 7 – T.“ porušil § 64b v návaznosti na § 2 písm. f) a § 2 písm. j) zákona, a za tato zjištěná porušení zákona uvedená pod bodem 2) a 3) mu byla žalovaným uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

Žalobce namítl nezákonnost postupu žalovaného, který z vlastního podnětu zahájil řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení dle § 65 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení a zrušil své pravomocné rozhodnutí ze dne 16. 7. 2001 č. j. S 087-R/01-VP/140/an, o zastavení řízení, zahájeného z vlastního podnětu žalovaného na přezkoumání úkonů zadavatele dle § 57 zákona. Žalobce namítá, že přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení dle § 65 správního řádu je mimořádným opravným prostředkem, jehož použití je významným průlomem do právní moci rozhodnutí a tím i do právní jistoty účastníků, přičemž se dbá na to, aby práva nabytá v dobré víře byla co nejméně dotčena. Žalovaný, který zrušil rozhodnutí ze dne 16. 7. 2001 č. j. S 087-R/01-VP/140/an pro jeho nezákonnost, když tvrdí, že nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn skutečný stav věci, se ve zrušujícím rozhodnutí opírá o závěry znaleckého posudku Ing. O., který si nechal vypracovat po ukončení původního řízení. Dle žalobce žalovaný pochybil, neboť v původním řízení byl stav věci spolehlivě zjištěn a to na základě dokumentů, které měl žalovaný k dispozici, a které uznal za vhodné provést jako důkazy. Znalecký posudek (vypracovaný po ukončení původního řízení), jež je určitým odborným názorem osoby znalce, může být pro rozhodnutí důležitý v závislosti na úvaze orgánu, kterému přísluší ve věci rozhodnout, a to v případě, že existuje či jeho provedení bylo vyžádáno. Úkolem žalovaného v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele veřejných zakázek, specifikovaných v napadeném rozhodnutí žalovaného, bylo tyto úkony přezkoumat, což bylo učiněno a bylo i shledáno porušení právních předpisů, přičemž tato porušení byla kvalifikována jako méně závažná. Žalovaný proto postupoval v rozporu se zákonem, neboť své původní rozhodnutí nezrušil pro přímý a zjevný rozpor se zákonem, ale pro rozpor dovozený na základě výše uvedeného znaleckého posudku. Proto žalobce vytýká předsedovi žalovaného nesprávnost jeho rozhodnutí o rozkladu, kterým potvrdil správnost vydaného rozhodnutí žalovaného a tvrdí, že předseda žalovaného měl rozhodnutí o uložení sankce zrušit z důvodu, že zjištěná porušení zákona o zadávání veřejných zakázek nebyla závažná a nezakládala důvod pro uložení pokuty, přičemž měl vzít v potaz šetření institutu tohoto mimořádného opravného prostředku na opravdu závažná porušení obecně závazných právních předpisů. Žalobce tvrdí, že pro jeho názor o objektivně zjištěném skutkovém stavu v původním řízení svědčí i skutečnost, že žalovaný novém v řízení o přezkoumání rozhodnutí shledal sice jiná pochybení, než jaká byla shledána v původním řízení, avšak jedná se o pochybení nezávažná (a to zejména z pohledu jejich dopadu na výsledek výběrového řízení a realizaci zakázek, jakož i z pohledu účelu zákona) a žalovaný neměl na jejich základě uložit žalobci sankci. Rovněž namítl, že žalovaný uložil pokutu po uplynutí subjektivní lhůty 1 roku, neboť mu v této lhůtě nebylo rozhodnutí žalovaného, kterým tato sankce byla uložena, doručeno. Ve vztahu k výši uložené pokuty žalobce namítá, že žalovaný měl v souladu se zákonem uložit žalobci pokutu za každou zakázku zvlášť, aby výše pokuty vůči jednotlivým pochybením byla určitá.

Žalobce proto navrhuje, aby rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. 7. 2002 č. j. 2R 17/02-Hr, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu žalobce, a rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2002 č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl byla pro nezákonnost zrušena.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém právním názoru, že jeho původní rozhodnutí č.j. S 087-R/01-VP/140/an ze dne 16.7.2001 bylo v rámci mimoodvolacího řízení zrušeno v souladu s právními předpisy. Protože žalovaný v mimoodvolacím řízení (vedeném pod č. j. 3R 50/01 – Ku) shledal, že stav věcí nebyl v původním správním řízení (vedeném pod čj. S 087-R/01) zjištěn dostatečně spolehlivě, konstatoval, že dotčené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s ust. § 46 správního řádu. Z tohoto důvodu jej žalovaný jako nezákonné zrušil. Postup žalovaného, který zahájil přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, jehož výsledkem bylo zrušení tohoto rozhodnutí, potvrdil i výsledek následného správního řízení, ve kterém žalovaný nově zjistil v postupu žalobce jako zadavatele závažná porušení zákona, za která mu uložil pokutu. K tvrzení žalobce o nezávažnosti jeho pochybení a výši sankce žalovaný uvádí, že si byl vědom polehčujících okolností (povaha zjištěných nedostatků v kontextu s náročností úkolů žalobce jako zadavatele, časová tíseň), tyto okolnosti však nemají vliv na závažnost zjištěných pochybení, ale žalovaný k nim přihlédl při svém rozhodování o výši pokuty.

Pokud se týká námitky žalobce ohledně uplynutí subjektivní lhůty jednoho roku pro uložení pokuty odkazuje žalovaný plně na odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci 2 A 1/2001, kdy se plně ztotožňuje s právním názorem tam uvedeným. Ze shora uvedených důvodů proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Olomouci skončena do 31. 12. 2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.

Ze spisového materiálu, tak jak byl na vyžádání soudu předložen, bylo zjištěno, že dne 23.5.2001 zahájil žalovaný z vlastního podnětu správní řízení dle § 57 odst.1 a § 60a zákona na přezkoumání úkonů žalobce – zadavatele veřejných zakázek souvisejících s výstavbou expozičního skleníku F. M., a to: 1. veřejné zakázky „ Provedení nosné konstrukce a zastřešení stavby expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T.“, zadané výzvou ze dne 18. 12. 1997 (dále jen veřejná zakázka č.1), 2. veřejné zakázky „Vypracování realizační projektové dokumentace technologické části stavby expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T.“, a veřejné zakázky „Dodávka a realizace souboru strojů a zařízení tvořících technologickou část stavby expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ“, zadaných výzvou ze dne 23. 9. 1999 (dále jen veřejná zakázka č. 2), 3. veřejné zakázky „ Stavební připravenost pro montáž OK a zastřešení expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T.“, zadané výzvou ze dne 21. 9. 1998 (dále jen veřejná zakázka č. 3), 4. veřejné zakázky „ Hrubá stavba pro montáž OK a zastřešení expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T.“, zadané výzvou ze dne 21. 9. 1999 jednomu zájemci na „Vyhotovení stavební části stavby expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T.“ (dále jen veřejná zakázka č. 4), 5. veřejné zakázky „Realizační dokumentace stavby expozičního skleníku F. M. a výkon autorského dozoru v areálu PBZ v P. 7 – T.“, zadané výzvou ze dne 6.12.1999 (dále jen veřejná zakázka č. 5).

Po provedení přezkoumání úkonů žalobce ve smyslu § 57 zákona žalovaný konstatoval v případě veřejné zakázky č. 1 a veřejné zakázky č. 3 porušení § 49 odst. 4 a § 68 odst. 1, 2 zákona o veřejných zakázkách. Tato porušení zákonných ustanovení však označil jako nezávažná a z tohoto důvodu neuložil žalobci sankci dle § 62 odst.1 zákona. Svým rozhodnutím ze dne 16. 7. 2001 č. j. S 087-R/01-VP/140/an správní řízení následně

zastavil, a to pro odpadnutí důvodu dle § 30 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 23. 7. 2001.

Dne 3. 12. 2001 zahájil předseda žalovaného z vlastního podnětu přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení dle § 65 a násl. správního řádu a to rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2001 č. j. S 087-R/01-VP/140/an. Podnětem pro zahájení přezkoumání byly podklady, předložené mu v říjnu r. 2001 třetí osobou, jejichž součástí byly i znalecké posudky, vypracované Ing. R., Ing. D., Ing. M., Ing. Z. a Ing. S.. Na základě těchto podkladů vznikly pochybnosti o správnosti přezkoumání postupů zadavatele dle § 57 zákona. provedené žalovaným, a proto si předseda žalovaného nechal vypracovat znalecký posudek od Ing. V. O., autorizovaného inženýra pro pozemní stavby. Ze znaleckého posudku Ing. O. vyplynul závěr o nedostatečnosti dokumentace, která byla uchazečům o výše uvedené veřejné zakázky předána žalobcem jako podklad pro zpracování jejich cenových nabídek.

Na základě návrhu ustanovené zvláštní komise (§ 61 odst.2 správního řádu) přezkoumal předseda žalovaného rozhodnutí čj. S 087-R/01-VP/140/an a svým rozhodnutím ze dne 25. 1. 2002 č.j. 3R 50/01-Ku přezkoumávané rozhodnutí zrušil (§ 65 odst. 2 správního řádu). Zrušující rozhodnutí odůvodnil předseda žalovaného tím, že na základě podkladů, získaných po ukončení řízení žalovaným v 1.stupni, dospěl k závěru, že žalovaný v 1.stupni nezjistil objektivně skutkový stav, neboť v době vydání jeho rozhodnutí o zastavení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele mu nebyly známy výše uvedené znalecké posudky a sám si nezávislý odborný posudek., z něhož by se dozvěděl o nedostatečné dokumentaci pro zpracování cenových nabídek uchazečů, nevyžádal.

Dne 21. 2. 2002 zahájil žalovaný, jako orgán vykonávající dohled nad dodržováním zákona o zadávání veřejných zakázek, z vlastního podnětu nové správní řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí a úkonů zadavatele dle § 57 zákona, a to veřejné zakázky č.2, veřejné zakázky č.3, veřejné zakázky č. 4 a veřejné zakázky č. 5. Ve vztahu k veřejné zakázce č.1 žalovaný uvedl, že tato již z důvodu uplynutí lhůty dle § 57 odst. 1 zákona nemůže být předmětem tohoto řízení.

Po přezkoumání úkonů zadavatele shledal žalovaný, že žalobce v případě některých zakázek postupoval v rozporu s ustanoveními zákona o veřejných zakázkách. V případě veřejné zakázky „Stavební připravenost pro montáž OK a zastřešení expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T.“ (veřejná zakázka č. 3) vytkl žalovaný žalobci porušení ustanovení § 2g odst. 1, neboť v podmínkách zadání veřejné zakázky ani v zadávací dokumentaci, za jejíž úplnost a správnost žalobce odpovídá, nebylo jednoznačným způsobem vymezeno plnění veřejné zakázky, což vedlo k tomu, že uchazeči vycházeli při zpracování svých nabídek z rozdílných předpokladů, jejich nabídky tedy nebyly vzájemně objektivně srovnatelné a neúplné podklady nezaručovaly úplnost a nepřekročitelnost nabídkových cen. Žalovaný se zde opřel o závěry znaleckého posudku Ing. O. o nedostatečné obsahové stránce zadávací dokumentace, přičemž stanovení přesných a transparentních podmínek zadání veřejné zakázky považuje žalovaný za prioritní. Žalobce dále nerozlišil při vyhodnocení jednotlivých nabídek stupeň významu jednotlivých kritérií, čímž porušil § 6 odst. 3, na který odkazuje § 49 odst. 4 zákona. V souvislosti s touto veřejnou zakázkou porušil žalobce i § 64b v návaznosti na § 2c odst. 2 písm. c) a § 2 písm. j) zákona, neboť nearchivoval doklady o splnění kvalifikačních předpokladů vybraného uchazeče s výjimkou výpisu z rejstříku trestů. Žalovaný dále vytknul žalobci, že postupoval i v rozporu s ust. § 68 odst.2 zákona, neboť výběr nejvhodnější zakázky neoznámil předepsaným způsobem. V případě veřejné zakázky „Stavební část stavby expozičního skleníku F. M. v areálu PBZ v P. 7 – T., dokončení“

(veřejná zakázka č. 4) a veřejné zakázky „Realizační dokumentace stavby expozičního skleníku F. M. a výkon autorského dozoru v areálu PBZ v P. 7 – T.“ (veřejná zakázka č. 5) žalobce porušil § 64b v návaznosti na § 2 písm. f) a § 2 písm. j) zákona, neboť v podmínkách výzvy jednomu zájemci k podání nabídky vyžadoval doložit kvalifikační předpoklady dle § 2b a §2c zákona, ale v předložených dokumentacích – nabídkách jediného uchazeče nebyly požadované doklady o splnění kvalifikačních předpokladů úplné. K zjištěným porušením zákona u těchto veřejných zakázek podal žalobce dne 11. 3. 2002 vyjádření, ve kterém uvedl, že vytýkané nedostatky ohledně neúplné dokumentace nebyly žalovaným v předchozím řízení zjištěny. Současně uvedl, že vzhledem k tomu, že nebyla vedena evidence jednotlivých dokladů v dokumentacích k veřejným zakázkám, není možné ověřit, zda dokumentace je úplná. Zjištěná porušení zákona kvalifikoval žalovaný jako závažná. Vzhledem k tomu, že předmětné zakázky byly již realizovány a nebylo možno dosáhnout nápravy uložením nového zadání veřejné zakázky žalobci, rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19. 3. 2002 č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl o uložení sankce dle § 62 odst. 1 zákona ve výši 50 000 Kč. Pokuta do výše 1% z hodnoty zakázky byla žalovaným uložena pouze z celkové ceny zakázek č. 4 a č. 5, která činila 18 198 260,90 Kč, neboť jak uvedl žalovaný, nebylo možno z důvodu uplynutí objektivní tříleté lhůty dle § 62 odst.1 zákona uložit pokutu za porušení povinností žalobce v souvislosti se zakázkou č. 3. V této souvislosti žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že jako orgán dohledu obdržel podnět k přezkoumání úkonů žalovaného – zadavatele dne 20. 3. 2001 a od tohoto dne začala běžet jednoletá subjektivní lhůta dle § 62 odst.1 zákona. pro uložení pokuty, ve které lze rozhodnutí vydat, přičemž není nutné, aby v této lhůtě 1 roku bylo rozhodnutí o uložení pokuty doručeno či nabylo právní moci.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 9. 4. 2002 rozklad, který byl rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 30. 7. 2002 č. j. zamítnut a rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2002 č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl potvrzeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k tomuto závěru:

Nejvyšší správní soud shledal oprávněnou námitku žalobce směřující proti nezákonnosti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 1. 2002 č. j. 3 R50/01-Ku o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení dle § 65 správního řádu, kdy toto řízení zahájil předseda žalovaného z vlastního podnětu dne 3. 12. 2001 a jehož výsledkem bylo zrušení rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ze dne 16. 7. 2001 č. j. S 087-R/01-VP/140/an. Rozhodnutí, kterým předseda žalovaného zrušil po provedeném přezkoumání rozhodnutí o zastavení řízení předcházelo rozhodnutí o uložení sankce a úzce s ním souvisí, jedná se o samostatné rozhodnutí, jímž došlo k zásahu do existujících hmotných práv žalobce. Správní orgán pochybil, zahájil-li řízení dle § 65 správního řádu, když pro takový úkon nebyl relevantní právní důvod. Při přezkoumání rozhodnutí musí správní orgán vycházet ze skutkových okolností, které existovaly v době přezkoumávaného rozhodnutí; správní orgán tedy nemůže zrušit nebo změnit rozhodnutí proto, že po jeho vydání se dodatečně změnily rozhodující skutkové okolnosti, z nichž původní rozhodnutí vycházelo.

V dané věci žalovaný zahájil řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí po té, kdy za použití ustanovení § 65 správního řádu zrušil dříve vydané rozhodnutí ze dne 16. 7. 2001 č.j. S 087-R/01-VP/140/an o zastavení řízení v téže věci. Stalo se tak na základě zjištění nových skutečností - důkazů, které nebyly v původním řízení uplatněny; nebyl tedy řádně a dostatečně zjištěn skutkový stav věci. K odstranění nedostatků ve skutkových zjištěních je možno uplatnit pouze mimořádný opravný prostředek upravený v § 62 správního

řádu, a to obnovu řízení. Podle citovaného ustanovení se řízení před správním úřadem ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví na návrh účastníka řízení tehdy, jestliže je naplněn některý z důvodů obsažených v § 62 ost. 1 písm. a) až e) správního řádu. Z podnětu správního orgánu může být řízení za splnění stanovených podmínek § 62 odst.1 písm. a) až e) správního řádu provedeno pouze, je-li na jejím provedení obecný zájem Na obnovu řízení má účastník řízení na rozdíl od přezkoumávání rozhodnutí dle § 65 správního řádu právní nárok. Vyšly-li tedy po skončení řízení najevo nové důkazy nebo skutečnosti, které nemohly být v původním řízení uplatněny, mohl řízení o tomto mimořádném opravném prostředku – obnově řízení, kterého bylo namístě s ohledem na povahu nových skutečností ve věci použít, vyvolat především sám účastník řízení. Žalovaný úřad by pak musel prokázat obecný celospolečenský zájem na obnovení řízení, což však neučinil a nenaplnil tak hypotézu ust. § 62 odst. 2 správního řádu.

Na přezkoumání rozhodnutí dle § 65 správního řádu nemá účastník právní nárok. Může však, stejně tak jako kdokoli jiný, podat toliko podnět k přezkoumání rozhodnutí; nehodlá-li správní orgán tomuto podnětu vyhovět, učiní tak neformálním sdělením. Důvodem ke zrušení nebo změně pravomocného rozhodnutí dle § 65 správního řádu může být jen jeho nezákonnost, tj. rozpor rozhodnutí se zákonem nebo jiným obecně závazným právním předpisem. Při přezkoumávání pravomocného rozhodnutí vychází správní orgán z právního i skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, to znamená především, že může zrušit nebo změnit jen rozhodnutí, které bylo nezákonné již v době svého vydání, nikoliv však rozhodnutí, které se dodatečně dostalo do rozporu s předpisy později vydanými. Jak již soud vysvětlil, v projednávané věci byly důvodem přezkumného řízení pochybnosti, které nastaly v otázce posouzení stavu skutkového, nikoli však pochybnosti o stavu právním. Správní orgán tak pochybil, zahájil-li řízení dle § 65 správního řádu, jehož důsledkem bylo zrušení původního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2001 č. j. S 087-R/01-VP/140/an a následně uložil pokuty žalovanému novým rozhodnutím, které je nyní napadeno žalobou.

Vzhledem k tomu, že k uložení pokuty došlo v řízení, jež odvozovalo svou legitimitu od nezákonného postupu dle § 65 správního řádu, soud nahlíží na žalobou napadené rozhodnutí rovněž jako na nezákonné, neboť správní řízení nemělo být vůbec zahájeno, a s žalobcem vedeno. S ohledem na shora vyslovené považuje soud za nadbytečné se zabývat se namítaným uplynutím lhůty k uložení pokuty ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2002 č. j. 2 R 17/02- Hr zrušil pro nezákonnost; podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost i rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2002 č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl, které mu předcházelo a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Přitom Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný je při novém projednání věci vázán výše uvedeným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Řízení ve věci bylo zahájeno dne 9. 10. 2002. Podle § 133 s. ř. s. odměna za zastupování advokátem nebo notářem v řízeních, která byla zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2003), se stanoví podle dosavadních předpisů. V daném případě je třeba postupovat podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. účinné od 1. 1. 2001, kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem. Ve věcech žalob a opravných prostředků proti rozhodnutím orgánů veřejné správy a správních orgánů činí sazba odměny 3 500 Kč (§ 11 citované vyhlášky). K tomu přísluší paušální částka jako náhrada výdajů podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 75 Kč za jeden úkon, (v daném případě 2 x 75 Kč tj. 150 Kč). Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen

„daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.); částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 693,50 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek 1 000 Kč. Celkem jeho náklady činí 5 343,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. 9. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu